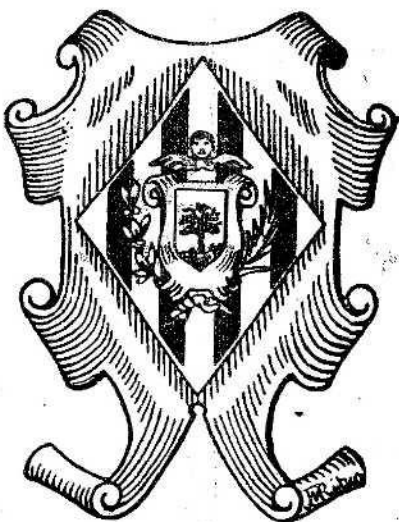

El Baix Penedès

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ:
Vendrell, trimestre, 2.00 ptes; Fora, 2.25; Extranger, 3.00
Número corrent, 20 cèntims
ANUNCIS A PREUS CONVENCIONALS
:: REMITITS: 20 CÈNTIMS LÍNEA ::
No s'admeten escrits sense firma — No es tornen els originals
ADMINISTRACIÓ: IMPREMTA RAMON

**Franqueo
concertado**

En Francesc Solé i Mañé

morí en aquesta vila
el dia 28 d'Agost proppassat
als 74 anys d'edat
(E. P. D.)

La seva desconhortada vídua Rosa Gibert i Gibert, fills Enric, Francesc i Maria, fills polítics Maria Gibert, Josepa Gual i Lluís Vidal, néts, germà i germanes, germans polítics, cosins i demés familiars tenen el sentiment de innovar a llurs amistats i coneixences tan sensible pèrdua, pregant-los una pietosa recordança en sufragi de l'ànima del finat, per quin favor en restaran fonament agraïts.

Vendrell, Setembre de 1934.

I tot això ho diem a profit del Vendrell, perquè encara que no en som fills l'estimem com si fos la nostra pàtria.

UN ESTIUJANT

A fi de deixar recollides en la nostra col·lecció totes aquelles dades que's refereixen a les valors vilatanes, copiem a seguit un escrit biografia d'en Pau Casals que publica en el número corresponent a aquest mes, la esplèndida *Revista Ford*, quin treball, si més no, inclou alguna variant de les dades conegudes i va il·lustrat amb esplèndits fotogravats i reproduccions de caricatures i dibuixos de l'il·lustre vendrellenc.

Diu així:

De la vida extraordinària de PAU CASALS

De la multifonía monòtona de la multitud, destaca de vez en vez, con cadencia rápida i potente, la singularidad de un nombre. I lentament va extenidéndose esa cadencia sonora de unas sílabas, hasta que llega un día en que ha sido oída en toda la tierra. Se trata de que un hombre se ha separado de la multitud para colocarse al lado de los privilegiados. I entonces, de esa misma masa anónima que, con su algarabía ruidosa, ahogó las cadencias iniciales de ese nombre, surge el deseo de penetrar en el misterio del genio. Mas, siéndoles esto imposible, forzoso les es contentarse con el relato anecdótico de su vida.

Al mismo Pau Casals le resulta difícil precisar el momento en que comenzó su iniciación musical. Con el ambiente reinante en su hogar, por fuerza había de acabar en músico. Su padre, artista por temperamento y por profesión, era un profesor notable, que poseía la rara cualidad de explicar con diáfana sencillez. Y tal era su entusiasmo por la música, que logró transmitirlo a su pequeña comunidad, influyendo, y no poco, en el desarrollo de la vida artística de Vendrell.

La insistencia de Carlos Casals en que su hijo cantase en el coro de la iglesia parroquial y se familiarizase con el canto gregoriano, proporcionó a Pablo una solidísima base para su futura educación musical. Así, con estos antecedentes, se comprende que a los

Tot és manca de patriotisme

Els qui vivim en terres comarcanes on s'hi troba encesa la foguera passional dels conflictes al camp, sabem més que altres les rancúnies que s'han establert entre els propietaris i els parcers i rabassaires. Fa pena sentir als uns i als altres tots ells excitats fins al límit per les campanyes de classe que s'han permès. Tots tenen la seva part de raó i tots paguen avui la culpa dels més desaprensius, que a fi de comptes son els que avui més be surten de les imposicions establertes, el que vol dir la poca equitat amb que han sigut emprades aquestes disposicions. Tot això és molt enutjós i més seriós del que sembla, doncs és un plet que sols pot resoldre la justícia aplicada amb estricta equitat; i això és difícil i llarg de dur a terme perquè per fer-ho precisa per endavant la veritable valuació de tantes i tant diferents terres, i després l'aplicació d'una justícia ben dreturera.

Però a més, aquest conflicte té una altra resultància veritablement sensacional: la patriòtica. Mirada la actuació de les dues parts contendents, des de un punt d'albir estrictament patriòtic, fa pena veure la poca, o nula, sentimentalitat de tots els afectats per aquesta foguera. Els uns diuen clarament i sense eufemismes, que a ells sols els interessa el millorament com a classe i que per damunt de totes les banderes hi posen la que'ls uneix; els altres, enduts per el desesper, giren la espatlla a la seva terra i busquen a fora l'ajud que, diuen, no troben dintre la Pàtria. Quanta pena causa tot aquest escàndol. Es una gran tristesa veure als homes lluitar sols per l'egoisme. Es una desesperació constatar com es deserta de la Pàtria per a buscar una justícia negada a banda sols per recaptar milers de vots. Es un desesper comprovar com aquests vots es mouen sols per un millorament de classe i no per un sentiment patriòtic, doncs és prou clar que si la cosa fos a la inversa foren aquests altres els que allavors girarien la mirada a ponent!...

Potser si que'ls homes avui som així: sense amor a la col·lectivitat racial i que les pàtries no són més que invencions humanes. Si, desgraciadament, aquesta suposició que ens suggereix la pena de veure i tocar aquesta lluita del nostre camp tant d'aprop, fos certa, tot i la seva certesa caldria inventar de nou les Pàtries per arborar l'ànima de les multituds i apartar a aquestes de l'egoisme humà, que tot ho esclavitzava parlant sempre del millorament dels homes i de les llibertats complertes, però deixant a recó la veritable democràcia, base de les llibertats dels pobles.

Cal una regeneració patriòtica del poble que avui està demostrant deplorablement que no sent el patriotisme si no és per profit propi.

Parlem-ne més de la Platja de Sant Salvador del Vendrell

Amic Ramón: Vaig llegir amb delectança el seu article sobre la nostra platja i dissortadament trobo que té massa raó quan es dol de la apatia mussulmana i la aversió suïcida dels vendrellencs envers la dita platja. Es això una cosa inaudita i que no té precedents en cap altra població.

Nosaltres que l'estimem aquesta platja ideal, que veiem cada dia la admiració que causa als forasters que la visiten, voldríem que tothom la coneixés, que tothom veiés les aventatges que té sobre les demés platges, tant del nord com de la costa mediterrània, per tal que la escolliessin per a llur estiuatge; i ens dol moltíssim que els qui tenen el deure de fer-la conèixer restin amb els braços plegats i en una indiferència incomprendible.

Si tinguéssim la sort de fer-nos escoltar, demanariem a l'Ajuntament que edités un petit opúscol en català i castellà descrivint i remarcant les bel·leses i aventatges de la platja i l'enviés a totes les entitats turístiques i a tot arreu on convingués; voldríem que gestionés de la companyia del ferro-carril la instal·lació d'un baixador que funcionés, quan menys, durant els mesos d'estiu i en determinat trens; voldríem, en fi, que les classes industrials del Vendrell, que son les qui treuen profit de la platja, es desvetllessin d'un cop i cooperessin amb l'Ajuntament en la propaganda.

seis años comenzara sus ensayos de composición, aprendiendo, al mismo tiempo a tocar el órgano, ayudando eficazmente a su padre en su doble labor de organista y maestro de capilla. Dos años más tarde, tocaba ya el violín con rara habilidad, pero lo abandonó porque sus amigos le hacían burla, diciéndole que parecía un «músico ciego», por tocar Casals con los ojos cerrados.

A los nueve años, sus conocimientos eran ya tan completos, que pudo colaborar con su padre en la composición de 14 o 15 números musicales para unos «Pastorets» que había que representar en el Casino de Vendrell. Y quiso la casualidad que, por aquel entonces, el «Centro Católico» de la localidad organizase un concierto a cargo de los maestros Sanchez y García, en el decurso de cuya velada puede decirse que se decidió el futuro de Pablo Casals. En efecto, apenas terminado el recital, el pequeño músico confesó a su padre que su mayor aspiración era la de ser violoncelista, como el maestro García. Esta nueva orientación impuso su traslado a Barcelona, donde a poco le vemos acomodado en casa de unos amigos. Pero como el pequeño gasto de su hospedaje resultaba carga muy pesada en el presupuesto familiar, preciso le fué a Casals ingeniarse para encontrar una ayuda. Sus esfuerzos en este sentido, obtuvieron, como todo premio, una plaza de violoncelista en el «trío» del Café Tost, de Gracia, una de las barriadas de Barcelona. Valses, fantasías de óperas, sencillas piezas de concierto y algunos pequeños tríos constituían el programa diario. Pero el joven maestro, deseoso de dar audiciones de mayor calidad, organizó unos conciertos semanales de música clásica. La idea tuvo buen éxito, adquiriendo el establecimiento una notable reputación musical que el día del concierto llenaba el local de numeroso y selecto auditorio.

Y así fué como poco a poco, comenzó la fama de Pau Casals. Atraído por los favorables comentarios del público, acertó a acudir a uno de los conciertos del Café Tost, el maestro compositor Isaac Albeniz, que, maravillado al escuchar al joven violoncelista, le predijo un futuro brillantísimo. Y tanto extendióse la fama del nuevo virtuoso, que la dirección del famoso café «La Pajarera» ofreció a Casals un mejor contrato que Pablo aceptó más por la ambición de poder dirigir un conjunto instrumental más numeroso, que por lo que significaba en cuanto a mejora material. Tal acontecimiento motivó un viaje de su padre a Barcelona, para ayudarle en la selección del nuevo repertorio. Y ocurrió que en su laboriosa búsqueda en una de las clásicas tiendas de música de la calle Ancha, Casals vino a descubrir las sonatas para «cello» y piano de Beethoven, y las de solo de violoncelo de Bach, que tanta influencia han tenido en la formación artística de nuestro gran músico.

El maestro Albeniz, interesándose por el porvenir de Casals, aconsejó a su madre que se le llevara a Londres, pero tamaña aventura le pareció demasiado arriesgada, y, ya que era forzoso

tomar una determinación, optaron por trasladarse a Madrid. Para la Corte llevaba unas cartas de recomendación para el Conde de Morphy, personaje de gran influencia ya que, entre otros cargos, desempeñaba el de secretario de la Reina María Cristina. Muy inteligente en cuestiones de música, pudo constatar el noble procer el verdadero valer del recomendado de los maestros Albeniz y Arbós, y durante los años que duró la estancia de Pablo Casals en Madrid, el Conde de Morphy fué para él un verdadero tutor. Pero el genio de Casals, necesitaba ya algo más que las clases de Conservatorio, y comprendiéndolo así también su protector, consiguió de la Reina María Cristina, que ya había honrado a su protegido, por la Cruz de Isabel la Católica, una pensión para que pudiese perfeccionar sus conocimientos en el Conservatorio de Bruselas.

Pero el camino del éxito no había de ser tan llano. Tratado de forma desconsiderada por el profesor de violoncelo del Conservatorio belga, Casals, después de darle una doble lección de capacidad i cortesía, parte inopinadamente para París, a pesar del consejo en contra de su protector, lo que motivó al no ser atendido, que el Conde de Morphy le retirase la pensión. Pero Casals tenía el convencimiento íntimo de que era imprescindible su estancia en París, y ello era bastante para que no hubiera obstáculo capaz de hacerle cambiar de orientación. En París, desprovisto de su pensión y sin recursos económicos, con las cargas de un jefe de familia, la vida se hacía realmente difícil, y preciso le fué conformarse con una plaza de segundo violinista en un teatrillo de los arrabales. Su padre les enviaba desde Vendrell todo cuando podía, que no era mucho. Este vivir parco, unido al mucho trabajo, acarrear al músico genial, una grave enfermedad que por fuerza le hizo abandonar su intento.

Apenas curado de su dolencia, regresaron madre e hijo a Barcelona, y lo hicieron en momento tan oportuno que Casals pudo obtener la cátedra que dejara vacante el maestro García, por marchar éste a Buenos Aires. Empieza con ello una época de relativa prosperidad, que va en auge al lograr ser el primer violoncelo de la orquesta del Liceo, plazas ambas que los diez y ocho años de Pau Casals convertían en algo extraordinario. La reputación del joven maestro crecía de día en día, y así, a poco fué solicitado por Enrique Granados para formar parte del Cuarteto Crikboom. Fué después contratado en el Casino de Espinho, uno de los más lujosos de Portugal, y al pasar por Madrid se reconcilió con el Conde de Morphy, dando un concierto en el Palacio Real, en el que por la Reina Cristina le fué regalado el valiosísimo záfiro que hoy adorna uno de los extremos de su arco. El éxito de sus conciertos entre el público internacional de Espinho fué tan sonado que fué invitado oficialmente por los Reyes de Portugal para dar un concierto en Palacio. En su prisa por acudir al llamamiento, olvidóse su violoncelo en Espinho, y fué preciso retrasar el concierto, que

“Banco de Vizcaya”

Casa Central: Gran Vía, 1-BILBAO

Capital autoritzat: 100.000.000'— Capital subscrit: 60.000.000'—
Reserves: 57.626.577'50

Balanç en 31 de Desembre: 2.118.788.153'17 ptes.

Aquest Banc realitza tota classe d'operacions de Banca i Borsa

TIPUS D'INTERÉS:

Des de'l 1.º de Juliol de 1933, i a virtut de la norma del Consell Superior Bancari de observancia general i obligatoria per a tota la Banca operant en Espanya, aquest Banc no podrà abonar interessos superiors als següents:

I.—COMPTES CORRENTS:

A la vista 2 % anual

II.—OPERACIONS D'ESTALVI:

A) Llibretes ordinàries d'Estalvi de qualsevol classe, tinguin o no condicions limitatives. 3 ½ % anual

B) Imposicions.

Imposicions a plaç de tres mesos 3 % anual

Imposicions a sis mesos 3'60 % »

Imposicions a dotze mesos o més 4 % »

Regiran per els comptes corrents a plaç, els tipus màxims senyalats en aquesta norma per a les imposicions a plaç.

no por eso fué menos aplaudido, cuando tuvo lugar.

Después de la campaña por tierras lusitanas, regresó a Barcelona siendo obsequiado, a su paso por Madrid, con un magnífico violoncelo «Gagliano» por su egregia protectora. Por dos años más, siguió con sus clases en la ciudad Condal, hasta que llegó el momento, tan esperado, de partir para París con unas cartas de recomendación para Charles Lamoureux, director de una famosa orquesta que llevaba su nombre. Y a pesar de que escogió mal momento para visitar a Lamoureux, que estaba absorbido por la preparación de «Tristán e Isolda» cuya primera audición en París había de ejecutar su orquesta, consiguió ser escuchado, y su interpretación del «Concerto» de Lalo impresionó de tal forma a Lamoureux, que este le prometió (cosa excepcional) que tocaría como solista en uno de sus primeros conciertos. Y tan grande fué el éxito obtenido en esta primera audición, que preciso fué repetirla por segunda vez. Y con estos dos conciertos inaugurase, puede decirse, su marcha triunfal por todo el mundo. El relato de sus actividades desde este momento hasta llegar al homenaje único que le tributara Barcelona, cuyo Ayuntamiento le ha nombrado hijo predilecto, sería tanto como pretender escribir la historia de la música contemporánea. Sus actuaciones, han formado parte de las más destacadas actividades artísticas internacionales de nuestro tiempo.

Y más difícil todavía resultaría presentar la personalidad completa de Pau Casals. Porque Casals es algo más que

un virtuoso del violoncelo. Testimonio de esta afirmación es su labor única como inspirador y creador de una nueva escuela de violoncelistas, de la que buena muestra son sus discípulos Gaspar Cassadó, Marie Roé, Maet-Rosanoff y Guillermina Suggia; la obra colosal de la «Orquesta Pau Casals» y la «Asociación Obrera de Conciertos» y su labor como compositor, que con el retorno del maestro a su solar adquirirán sin duda una más amplia actividad, y constituirán una nueva etapa en su carrera brillantísima.

Y para terminar, permítanos el lector que hagamos votos para que todo cuanto figura en la «Exposición de recuerdos de la vida artística de Pau Casals», organizada por el Sr. Durand y Sampere, el cultísimo director del «Arxiu Històric de la Ciutat», de Barcelona, sea conservado en un museo especial, como homenaje permanente al gran músico de Vendrell.

Antologia vendrellenca

Angel Guimerà

La escala de la pomera

Si no't portès voluntat
a fe a fe t'ho dic, Maria,
l'ofenós del teu posat
tan al cor se'm clavaria
que't desdonava l'anell,
adeu vila del Vendrell
i miquelet me faria

T'he vist al lluny, des de'l troç,
sortir del poble lleugera,
jo que sí, ja'l sol s'ha fos,
l'eina al coll i al teu darrera.
Si l'hort per dins no has tancat,
què hi ha que dir que hagi entrat
fins arran de la pomera?

¿Sofreix vostè d'HERNIES?

CURILES per tractament resolutiu

L. A. ETCHEVES

Pròpera visita al Vendrell, Diumenge 9 de Setembre, de 8 a 1 del matí, a la Fonda del Comerç, on acudeixen els que estan en tractament dels pobles comarcans i els que per primera vegada vulguin realitzar-lo.

Les continües cures realitzades en diferents característiques de trencadures, permeten assegurar un resultat perfecte en la unió interna dels teixits i en la paret muscular de defensa. A aquest respecte, ens diu en Joan Simats, de Sant Joan de Vilatorrada (prov. Barcelona): «Convencut del seu procediment, ràpid i segur, SENS MOLESTIES i SENS LIMITACIÓ, l'aconsellaria a tot el qui sofreix d'HERNIES, ja que pràcticament l'he utilitzat, curant-me en quatre mesos». (Demani follet). Consulta gratuïta, dies laborables. Festius: de 10 a 12.

INSTITUCIÓ HERNIÀRIA Balma, 8-Tel. 23220 BARCELONA

TUPINAMBA

La S. A. Tupinamba, primera en el seu ram, ha instal·lat pel seu compte un establiment original en el carrer de Jaume Ramon, 1, amb servei ràpid dels seus famosos Cafés i Xocolates a preus molt baixos donada sa qualitat superior i, a més, amb regals d'objectes útils per a la llar.

Compri V. un paquet i quedarà client assíduu

Ans la nit vinga per tot ves de fer bona faldada; quan ja tingas l'últim brot escorret per la brancada; que'n mos braços te rebre i en terra't deixaré tot donan-te una besada.

I no't val la vermelló ni l'anar escoturada recollin-te'l faldilló de branca en branca arrupida; que aquí'm tindrà el meu delit baldament tota la nit, baldament tota la vida.

De que als teus volgués parlar be n'estaves orgullosa; te vaig dir pe'l vermar, i la garnatxa és verdosa. Si és que vols a altre fadri seré content de mori, mentres tu sigues ditzosa.

Si no és això, si ara'm vols com en les balles de l'era, ves si't presses i't resols a baixar de la pomera. Els moixons ja son a joc; no es veu ni un pagès en lloc; i ta mare com t'espera.

Mes valgués Déu, quins embulls! fins crec que'l respir te manca; i tot és perquè'ls meus ulls no't vegen la mitja blanca! Se t'escorça'l davantall!..., te conta'l peu: no tant alt! Vas a esqueixar eixa branca.

Seu damunt la soca: així. No'm mires? L'hem feta bona! Si de què soc tant felís, Maria, algú se'n adona! Tirem els braços al coll: posa un peu en mon genoll: ho veus? ja ets en terra, dona.

I plores quan jo m'en ric! Als els ulls; mirem la cara: amb el meu goig res te dic? i doncs, que no m'entens encara? Mira: d'enllà'ls esvarzers, picant de mans riolers, fan cap ton pare i ta mare.

Los he trobat i'ls he dit l'amor que per t'ú sentia: si'm volen per ton marit massa ho conta sa alegria. Tots junts la broma hem tramàt. Anémsen al seu costat; i amb ells a la rectoria.

Paravent de platja

El somriure somniador d'aquestes noies, ninfes excel·lents, mentre el sol torra les espatlles esplaiades en perfecte maridatge amb l'aire, ens fan observar de com la vida ciutadana s'identifica àmpliament amb la naturalesa i cada jorn és un pas avant d'adoració al mar i sembla que es vulgui descongestionar el mecanisme de la civilització, agraïent de fer la vida primitiva, gosant un xic en el *selvafisme* per viure en una tenda aixecada a l'albir de cada ú, amb totes les incomoditats que pugui haver-hi, però que es suporten amb gust i ganes extraordinàries de fer salut, tot fugint del confort que la ciutat pugui tenir, perquè en aquest cas representa l'ergástula i el ple aire, la llibertat.

Nosaltres no tenim tenda portàtil, com aquests vagabonds de la llibertat. Ens hem situat en uns banys *macissos*, de fustes, que ves si son forts, que resisteixen les inclemències iverniques. Ara que si en fossim propietaris, sempre viuríem amb l'ai al cor, pensant que'l dia menys pensat el temporal se'ls podria emportar, car els banys que diem, son com unes barraques de fira, alegres i colorides; però d'escassa consistència. Es clar que fora plaent contemplar-les dintre la mar durant damunt les ones com si fos un poble encantat, bella visió per nosaltres, no pas per al propietari.

En aquestes hores quietes de la tarda que la calma plana i hom s'ajaca amb tota la fé damunt la sorra, és hò de veure el zigzagueix de les gavines que, cercant aliment per elles i prole, van fent contorsions gimnàstiques per pescar el senzill peixet, minúscula sardineta, que reverdeix al trencar les onades i que moltes vegades moren en el bequeix d'aquestes aus marines, que volen hores i hores, o es passen la nit damunt l'aigua del mar, quan no tenen cap atuell per descansar. És difícil de caçar-les puig que fan niu en els cims de les muntanyes mes espadades. Tant mateix per això, no val la pena dita caça, car el gust de salobre-peix i dolçor no és aperitiu envejable, i fan de mes bon veure en el mirall del mar alegrant la vista, que condimentades i servides en cafata. D'aquesta fàisò l'encís queda nul per que mor la gentilesa gavinística.

Plau-me de tant en tant parlar amb el barquer. Home reposat, sensat, calmos d'una verbolosa escaienta i pintoresca; ratlla a la cinquantena. Sempre està alegre. El mar el fa optimista, se l'estima molt al mar ell. Un dia per ço em vaig atrevir a volguer-li una discussió. No vareig reeixir en els meus propòsits. Te l'habitut d'anar sempre vestit, cas insolit en el mentat lloc, i més en un barquer, i en preguntar-li el perquè de la seva indumentària em va dir: Veurà; be hi té d'haver algú que vagi vestit com les persones o sinò tots semblariem selvages.—Definitiu Pep,—vareig dir-li tostant-li amb parsimònia l'esquena, i ell com repensant-se, o volguent modificar el judici, continuà: Anant vestit, no hi ha crònica negra, perquè el mar l'estimo i ell a mi, i en veurem amb trajo, em respecta, ¿sap? Si vol veure desgràcies em despullaré...—No,

per Déu,—vareig contestar-li amatent. Esteu molt bé. Que duri la vestimenta.

Parlem-ne encara. Amb el braç apoiat amb les fustes que aguanten les cordes de les botes, descansant la mirada en les nereides que saltan i es capbusen, ell, estòicament resisteix els raigs solars que'ls hi salvaguarda un barret negre. És l'hora del bany de les formoses; alegria, crits, rialles.

El Pep pacíficament s'ho mira. Jo li faig observar que a la corda hi ha un contrincant seu que ensenya de nedar a les més porugues. Es el barquer dels banys del costat. Amb parsimònia em respon: Millor que s'en cuidi força aquest mocetó, per que així m'estalvia feina a mi; ara no es pensi, si jo tingues vint anys li diria, *alto!* aquestes gallines son per mi...

Per què no hi falti res fins hi tenim restaurant. Un dia calorós en extrem l'animació ratlla el grau superlatiu, hi ha acudit tothom. Els dos cambrers es veuen impotents per a servir. L'amo dels banys ho veu i per ajudar als cambrers crida al Gori, moço que arregla les casetes. Sempre va de bòlit i sembla mig endormiscat. Li donen una gafata amb una ració de musclos, perquè els serveixi a la caseta n.º 10 de la sorra. No la troba i tot fent tintines diu al Pep:

—Tú, la caseta del 10, on és que no la trobo?

—Búsca la be, home i si no la veus pots tirar els musclos al mar que tornaran a viure.

Mig empipat i rondinant puja la escala per retornar-los al restaurant i al segon tram de l'escala ensopega i cauen musclos i salsa al cap i cos dels banyistes que feien qua per a dutxar-se.

L'escandol que es produí dels epítets semblava la *karaba* en vers.

Tornem a parlar del Pep, el faceciós barquer. Ara ens conta un cas que no és de la platja, però tantseval la qüestió és passar la estona. Diu que tenia un goç que era un llepa caçoles, carinyós, feia festes i remenava la qua a tothom encara que no el conegués, ni

l'hagués vist mai. I mai, ni per equivocació, lladraba; això el molestava a ell, per què éssent el goç d'aquesta manera no guardava res ni a ningú. D'això s'en lamentava i deia a la seva dona, que s'en desprendria. Aquesta l'assossegava i li deia que ja posaria seny. (Del lladrar, en deia seny) però veient que aquest dia, mai arribava, decidí fer-li por, i una nit, s'emboïllà amb un llençol, i portant un pal llarg també tapat de blanc, en el qual hi havia un pot, s'encaminà sent soroll a casa seva. Ah, bon Déu, quan la bèstia veié aquella aparició, lladrà esperitat com ànima que s'endú el diable, i es passà tota la nit a dalt del turó de la muntanya, que era un xic separat de la casa, però que des de allí es veia, lladrant continuament.

Quan al matí el cridà amansint-lo, la bèstia no volia baixar i va costar molt fer-li cobrar confiança. Després lladrava a les criatures i inclús a ell. Però el miracle era fet, tenia un goç guardador i valent, amb cada serenata de lladrucs que semblava un vals de festa major en un envelat.

La dona el renyà fortament i li digué: t'estaria molt be que t'ho fessin a tu. Però ell no feia cas ni de la dona, ni el goç...

I així van passant els dies calorenços que s'escolen amb més lleugeresa del que hom voldria perquè les rialles duren menys que els gelats que ens serveixen als banys dels nostres humors.

ICAR

Mongat, 28 d'Agost de 1934

ESPECTACLES

En el incessant rodar de la Terra, aqueixa bola perduda en l'espai sens fi si no fós el Sol que la cuida, i la vigila, i no li permet allunyar-se del seu paternal redòs, els terrassans anèm, altra volta, de cara als dies curts i les nits llargues. Aquell trocet, aquella porció del dia que anomenem «vetlla», i que fins ara havia desaparegut de prop nostre, sens dubte perquè li passava el temps sense adonar-se'n contemplant les *Nayades*, i les *Ondinas*, i alguna que altra Balena, allà, en les platges daurades que posen un rícat fistò a la comarca nostrada, ja està de tornada entre els vilatans; i aqueix altre dia la varem sorprendre plantant uns grossos i llampants cartells—i les corresponents fotos—, sota el «túnel» que condueix al nou Tívoli. ¿Vols-te jugar—varem dir-nos nosaltres que passavem mig suats encara, per aquells indrèts—vols-

Grans Tallers de la Tintoreria Barcelonesa i Mil Colors

DE CARLES FORNÉ

Oferim al públic les nostres especialitats

Tenyits al vapor, Rentats en sec

Colors solids a la mostra

Quartos i estufes per a desinfectar tota classe de robes

A Tarragona:

DESPATX: Carrer Major, 36

SUCURSAL: Unió, 48

TALLERS: Carretera de Barcelona

Telèfons 468-R i X-135

Sucursal al Vendrell

Carrer Salmerón, 21

te jugar que ja anuncien la nova temporada de cinema per a la propera tardor? I tal dit, tal fet; no ens hi atansarem perquè anavem adalirats drèt a casa a posar-nos en còs de samarreta, i ja se sap com son les samarretes d'istiu, per a major comoditat. No obstant, procurarem donar ullada a la placeta guimeraniana, abans d'entrar a casa, per si al Centre també havien «plantat»; no hi vegegrem senyals de preparació immediata. Val a dir, però, que la temperatura és una mica massa forta encara.

En resum: en l'hora actual, el Tívoli ja, de proa a Cinelandia, terra de moltes possibilitats, i amb un bagatge ben plè de gènere prometedor del èxit. En el Centre no s'hi veuen, per ara, preparatius d'embarcament.

REFRAN

Els castellers vendrellencs

Ens diuen de Sitges:

«Enguany la colla de castellers «Els Nens» del Vendrell, en la seva actuació a Sitges, per la passada Festa Major, ha aconseguit un èxit esclatant; vingueren amb ganes de quedar dignament, i ho aconseguiren amb escreix, fent-se aplaudir llargament i havent obsequiat amb ses evolucions als malalts i asilats del Hospital.

Ni un sol castell els caigué en tot el dia, malgrat que foren en gran nombre els que bastiren, i tots ben importants.

Els aixecats davant de la Casa de la Vila, foren els mateixos del dia de Santa Anna, al Vendrell (excepte el tres de sis pujat per sota), resultant-los més nets i fermes, çò que els valgué formidables ovacions, i encomenat a la concurrència aquell entusiasme, precursor de que en successives festes populars son ja imprescindibles.

No hi mancà tampoc la nota sentimental, doncs al costat de una casa particular on feien castells, des de una galeria un honorable vellet vendrellenc hi plorava d'emoció presenciant l'èxit de llurs compatricis a l'ensens que revivia en aquells moments records i enyorances en sentir a les gralles el toc dels castells; era el senyor Manel Romeu, a qui la colla, en adonar-se'n, obsequià espontàniament.

Sortiren de Sitges carregats de glòria que desitgem obtinguin també en les actuacions futures.

FA 40 ANYS

Resum de les notes locals publicades en «El Vendrellense», setmanal predecessor nostre, edició del dia 2 de Setembre de 1894.

—Segons l'extracte de la sessió de l'Ajuntament, el regidor republicà en Gil Boxadós va proposar i l'Ajuntament ho prengué en consideració, la construcció d'un monument per a perpetuar la memòria de les víctimes del 4 de Març de 1874.

—Durant aquella setmana feu una calor asfixiant, marcant el termòmetre 39 graus i dècimes al sol, i 28 a l'ombra.

—Fou concentrat a vila un numerós destacament de la Guardia Civil, amb el fi de protegir la verema en els pobles comarcans i evitar tota agitació social que pogués sobrevenir amb motiu de les discòrdies iniciades l'any anterior entre propietaris i rabassers.

—Veus ací una gacetilla que volem reproduir completa i quin comentari en comparar-lo avui dia amb el que tracta, deixem el faci el lector: «El miércoles último se procedió al riego de los plátanos de la nueva Rambla, haciéndose aquella operación abundantemente como procedia. Lástima que los riegos no hayan sido más frecuentes anteriormente, que otro sería nuestro arbolado comunal».

SENYORA:

A vostè li interessa comprar
les mitges de seda
que al preu de

2'95 Pessetes

es venen a la

Casa Mumburó

Malla finíssima :-: Colors de Moda

—A la festa major de l'Arbog hi foren contractades per amenitzar-la les orquestres «Els Fatxendes» de Sabadell a l'Arbosense i la «Moderna Armonia» de Barcelona al Casico Agrícola, per la funció i ball dels dos dies i per el ball del darrer dia «Els Escolans» de Sant Sadurní.

INFORMATIVES

NOVES

El nostre bon amic i compatrici el jove metge en Francesc Badia i Miró ha determinat obrir un consultori de Medicina general i malalties de la infància al carrer de Muntaner 161, pral. 1.ª, de Barcelona.

Li desitgem moltes prosperitats, tot i recomenat els seus serveis als vendrellencs que viuen a la ciutat comtal.

Les senyoretes que componen la directiva del Patronat de Santa Anna ens pregunten que, des de aquestes planes donguem les seves més expressives gràcies al generós i inconeget donant d'un lot de llibres que un dia d'aquesta setmana fou deixat a les escales del local de dit Patronat.

BENJAMÍ JANÉ

del Col·legi d'advocats de Barcelona

Dimecres, al matí
Dijous, de 3 a 5

Fonda del Centre

A la tresoreria del Sant Hospital d'aquesta vila el senyor Josep Pujol i Soler hi ha fet un donatiu de 500 pessetes a la memòria de don Miquel Berenguer, (q. a. C. s.)

Francesc Badia i Miró

METGE DE L'HOSPITAL CLÍNIC
MUNTANER, 161, PRAL. 1.ª T. 72816
BARCELONA CONSULTA DE 3 A 5

Dijous passat celebrà la seva festa major el veí poble de Santa Oliva, quina festa, sense la processó a honor de la Verge del Remei que tanta devoció té a la comarca, ha perdut la popularitat que tant la caracteritzava, quedant reduïda ara a una festa major com altres tantes.

LLICENCIES DE CAÇA, D'ARMA I DE PESCA PLANA

MAJOR, 10, PRAL.-EL VENDRELL

Ha mort a vila en Francesc Solé i Mañé, vulgarment conegut per Francesc Allandro, pare dels nostres bons amics Enric i Francesc.

Era el finat home molt entès en viticultura i arboricultura, a la primera de quines especialitats agrícoles dedicà quasi tota la seva vida, havent contribuït des de ella a la repoblació de les vinyes, no sols de la nostra comarca, si que també de ben llunyanes, on adquirí renom degut a la seva activitat i coneixements pràctics gens comuns. Home de forta activitat se'l trobava també en totes aquelles empreses vilatanes que'l temps imposa als pobles.

El llarg acompanyament que acudí al seu enterro fou una palesa prova de l'apreci amb que se'l tenia a ell i les simpaties de la seva família, a tota la qual trametem el nostre condol per tan sensible pèrdua.

Josep Aleu Massanet

CORRESPONSAL DEL BANCO D'ESPAÑA

ADVOCAT-PROCURADOR

Plaça Pí i Margall, 15, 1er VENDRELL

El temps variable que fa tants dies ve dominant, des de la matinada d'avui ha rodolat en fort vent ponentí que, durant tot el dia està aixecant nuvolades de pols, causant, segurament, bastant de perjudici als raïms i fent caure més de qui sap les garrofes i olives.

Segurament dilluns comensarà la verema al nostre terme municipal, quines operacions deuran intensificar-se de seguida en general donada la maduresa dels raïms.

La collita es presenta sanitària, si be que el número de raïms enguany és bastant reduït.

—Provi l'espardenya «HIGIÈNICA» amb sola combinada de juta i goma. Duració inacabable.

Única casa de venda Magatzem de Calgats. Casa Francàs, Salmeron, 7.

Tenim entès que son molt nombroses les inscripcions de propietaris de la nostra vila i comarca que's proposen concórrer a la assemblea de defensa agrícola que, organitzada per l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre, tindrà lloc a Madrid el proper dia 8.

La mentada entitat ens ha tramés una llarga nota justificant la dita assemblea, la qual no publiquem per manca d'espai.

CLINICA DENTAL

Martorell

ODONTÓLEG

VISITA AL VENDRELL

Cada dia al matí de 9 a dos quarts d'una
El dimecres de les 9 matí a les 9 vespre
En divendres, no hi ha visita

DOCTOR ROBERT, 14 - TELÉF. 57

Tívoli Vendrellenc.—Demà tarda i nit, inauguració de la temporada, projectant-se les pel·lícules sonores següents: «Se necesita un rival», «Lo que sueñan las mujeres», «Noticiario Eclair Journal» i la cinta comica «Camelos de Africa».

Dilluns a la vetlla, sessió vermut amb «El último desfile», «Entre pieles rojas» i la comica «De la tierra a la luna».

SECCIO RELIGIOSA

Diumenge: A les nou missa cantada; A les sis de la tarda, Rosari i Via-Crucis solemne pel Cos de Portants.

Dilluns, dimecres i divendres, després del Rosari, Via-Crucis.

Dijous: a dos quarts de set, Combregar per a malalts i impeditos.

Divendres: Primer Divendres, a dos quarts de set, Hora Santa.

Dissabte: Festa del Naixement de la Mare de Déu, les misses a les sis, set, vuit, nou i deu. A les vuit, Comunió General de Filles de Maria; a les deu, missa cantada, i al vespre a les sis, Rosari, Trisagi Maria cantat, visita a la Verge de Montserrat i cant del Virolai.

SECCIO OFICIAL

REGISTRE CIVIL

Naixements: Un nen fill de Joan Mañé Tous i de Dolores Cuatrecasas Llocins, Barcelona Alta, 1; un nen fill de Josep Sans Fortuny i de Celia Orpí Llorens, Barcelona Alta, 2.

Matrimonis: Francesc Carnicer Franqués amb Màxima Morales Perez.

Defuncions: Francesc Solé Mañé, 74 anys, General Prim, 13.

IMP. RAMON-RAMBLA 4 DE MARÇ VENDRELL

Casa en punt cèntric, en venda

PLANA-VENDRELL

Es ven una pessa de terra

a un quart d'hora de la vila, carretera de Tarragona fins als Codols, de set jornals i mig, plantada de vinya, ametllers i oliveres. Per informes dirigir-se a l'administració d'aquest setmanari.

Es ven una de les dues cases

en que està dividida la finca urbana número 4 del Passeig del 4 de Març d'aquesta vila, coneguda per Cal Collaró. Indistintament es vendria una o altra. Facilitats de pagament si així convenia. Donar-nos més detalls a la mateixa casa.